

ХАДЖИ ДИМИТЪРЪ

Живъ е той, живъ е! Тамъ на Балкана,
Потъналъ въ кърви, лежи и пъшка,
Юнакъ съ дълбока на гърди рана,
Юнакъ въвъ младостъ и въ сила мжжка.

На една страна захвърлилъ пушка,
На друга сабя, на две строшена,
Очи тъмнѣятъ, глава се люшка,
Уста проклинатъ цѣла вселена.

Лежи юнакътъ, а на небето
Слънцето, спрѣно, сърдито пече;
Жетварка пѣе нѣгде въ полето,
И кръвта още по-силно тече.

Жетва е сега . . . Пѣйте, робини,
Тѣзъ тжжни пѣсни! Грѣй и ти, слънце,
Въ тазъ робска земя! Ще да загине
И тоя юнакъ . . . Но млъкни, сърдце!

Тозъ, който падне въ бой за свобода,
Той не умира: него жалѣятъ
Земя и небо, звѣрь и природа,
И пѣвци пѣсни за него пѣятъ.

Денемъ му сѣнка пази орлица,
И вълкъ му кротко раната ближи;
Надъ него соколъ, юнашка птица,
И тя се за братъ, за юнакъ грижи.